

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 289.

Anden Session.

76de Møde.

Mandagen den 27de Januar.

(Fortsat.)

Cultusministeren (forts.): Grundloven fordrer, at Ingen skal ved sin Troeshjælpelse forhindre fra at udøve alle borgerlige Rettigheder; men den, der bekjender sig, det være nu af Hjertet og i Sandhed, eller blot med Ord og i det ydre Liv, til en vis Kirke, han kan ikke vægre sig ved at benytte denne Kirkes Handlinger, som den Form, hvorunder han skal erhverve Afgang til en vis Rettighed. Der er saaledes ingen grundlovmæssig Nødvendighed; det er det faste Punkt, jeg maa holde paa, og ikke kan komme fra. Der er dernæst, troer jeg, ganske vist ingen Trang til det borgerlige Ægtekab i den videre Udstrækning, og, naar der ingen Trang er dertil, saa erklærer jeg, at jeg anseer det oprindelige Lovudkast for at indeholde en Ubillighed og en Uklogskab. Om Ubilligheden har jeg flere Gange udtalt mig. Det er ubilligt mod Kirken, ikke fordi Kirken kan modsætte sig det borgerlige Ægtekab selv, men fordi Kirken kan tænkes at ville modsætte sig for sine Medlemmers Vedkommende Unddragelsen fra den kirkelige Biele. Det er dette Punkt, der angaar Kirken, og fordi det nu i dette Dieblif ikke er lagt i Kirkens Hænder at kunne modsætte sig denne Undragen, derfor er det ubilligt at tage en saadan Bestemmelse som den, der er foreslaaet. — Vi kunne her ikke gaae ind paa en theologisk Controvers; den vedkommer os ikke; det staaer fast, at der er Theologer, som antage, at intet Medlem af Kirken kan eller bør uden Udeltælle unddrage sig fra den kirkelige Biele; der ere andre Theologer, som ikke antage det; men, hvad der ogsaa er ganske vist, det er, at vor Kirke ikke har i

dette Dieblif en Form til at udtale sig derom, og ikke kan gjøre sin Mening gjældende, og derfor er det ubilligt at paatvinge en Bestemmelse, naar ingen Nødvendighed og Trang er dertil. Det er uklogt at gjøre det, fordi man ikke skal kaste med Magt ud i Folkets Midte saadanne Instituter, hvortil der ikke er Trang, og hvis Betydning Folket ikke erkjender. Man har sagt, at der var Misforstaaelse i de Uttringer, der ere fremkomne fra Folket i denne Sag. Ja, der er, troer jeg, baade sand Forstaaelse og der er Misforstaaelse deri; men der ere Diebliffe og Ting, hvor det hverken er ret eller klogt at foragte Folkets maaffee urigtige Forstaaelse (Hør!); og dog er der mindre Misforstaaelse end man maaffee troer. Der er i det Ringeste i den Dpfatning, som jeg troer ligger til Grund hos Folket, Noget, som har sin fulde Berettigelse. Naar der nemlig er sagt, at alle disse Uttringer ere fremkomne, fordi Folket troede, at man vilde fratage dem deres hellige Stikke, og at Folket ikke vilde være blevet foruroliget, hvis det havde vidst, at ingen Stikke skulde fratages det, men at det skulde overlades Folket at benytte de hellige Stikke eller ikke, saa vil derimod reise sig en Tanke hos Folket, der betegner Folket som det, der ogsaa for den største Deel hører til een og samme Kirke. Folket siger, at det ikke blot vil beholde sine gamle ærværdige Stikke, men det vil see sine Stikke respecterede af dem, der sige sig at høre til den samme Kirke (Hør! Hør! Ja!). Det er det, Folket fordrer, og vi skulle i det Ringeste nærmere have ordnet Forholdet mellem Folk og Kirke, mellem Sogn og Menighed, forinden vi sige, at Folket er aldeles uberettiget i denne Dpfatning. Folket har, troer jeg, ogsaa Ret, naar det siger, at det ikke er billigt for de Enkeltes Skyld — om de end ikke skulde være saa aldeles saa —